

## Hồi Thứ Chín

### Phong Vũ Sứ Giả

**S**ự xuất hiện của tử y thiếu niên rất đột ngột và ly kỳ khiến Yến Cửu Công và Chu Kỳ cũng bất ngờ, tất cả mọi người đều thò đầu ra ngoài xe mà nhìn. Chu Kỳ chau mày khẽ nói:

- Kỳ quái!

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo chớp chớp đôi mắt ti hí, hẩn hít thở mấy hơi thật sâu và nói:

- Ôi! Là một tiểu cô nương rồi! Tướng mạo cũng không tệ!

Yến Cửu Công trầm sắc diện và hơi nội khí, lão nói:

- Nhất Cổ Thanh Yên, cút ra ngoài đi, miệng của người cần phải tẩy sạch một chút.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cười hì hì, nói:

- Yến lão gia, tại hạ chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà.

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa. Hiện tại lão hơi hối hận, hối hận là mình đã kết bạn với đám ác nhân. Thực ra Giang Hải Phong và mình có thù hận gì đâu? Nghĩ đến đây thì lão càng lười nói.

Chu Kỳ không hổ là một nhân vật lão luyện giang hồ, tâm cơ của lão ta rất linh hoạt trước mọi chuyện. Lão cười nhạt, nói:

- Tại hạ thấy chuyện này không ổn rồi, nữ tử vừa rồi tất phải có mục đích mới đến đây, chúng ta cần phải đề phòng.

Yến Cửu Công phản đối:

- Lão đệ! Chớ nghi thần nghi quỷ nữa, người ta không thể ngẫu nhiên đi qua đường này sao?

Lời vừa dứt thì tiếng ngựa đã hí vang bên thành xe, con bạch mã lướt qua nhanh như chớp. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo khẽ nói:

- Con bà nó! Tại hạ thấy ả này nhất định là gian tế, không chừng là nhi tử của Giang Hải Phong cũng nên.

Chu Kỳ vỗ tay một cái, cỗ xe mã đột nhiên dừng lại, lão nói với Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo:

- Người theo dõi cô ta thử xem!

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cười hì hì, nói:

- Được!

Lời vừa dứt thì hấn cũng tung người xuống xe, cũng may sau mỗi cỗ xa mã đều có ngựa dự phòng nên Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo mở dây cương, tung mình lên lưng ngựa rồi nói:

- Các vị cứ đi trước, cô nương này chạy không thoát đâu!

Chu Kỳ lạnh lùng nói:

- Nhưng không được để cô ta biết ý đồ của người đấy!

Chu Kỳ vừa dứt lời thì Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo đã phóng ngựa ra ngoài hai trượng rồi, thoáng chốc hấn đã theo con bạch mã rẽ vào một nhánh khác của đường quan đạo.

Đoàn xa mã lại tiếp tục hành trình.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Người không phải người nào khác mà lại phải hấn, gã này thì có thể làm được chuyện gì?

Chu Kỳ chau mày nói:

- Vì hấn rất nhạy bén, kinh công cũng không tệ, tại hạ thấy chuyện này chỉ có hấn mới làm được.

Yến Cửu Công nhìn về phía trước và nói:

- Chúng ta cẩn thận trước mặt. Nếu có chuyện, tất phải liên quan đến Giang Hải Phong!

Chu Kỳ cũng nghĩ như vậy, lão quay lại ra hiệu cho cỗ xe sau tiến lên trước, hai cỗ xa mã một trước một sau bọc cỗ xe Giang Hải Phong vào giữa. Mỗi người đều đề cao cảnh giác, nhưng đoàn xa mã về đến nơi mà không xảy ra chuyện gì.

Còn Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thì sao? Người này được phái đi như vậy nên rất cao hứng. Hấn thầm nghĩ:

- “Con bà nó! Ta đối phó không lại Giang Hải Phong, lẽ nào ngay cả một tiểu cô nương cũng đối phó không lại? Ta cứ theo dõi ả, nếu quả thật ả là gian tế thì ta hạ thủ bắt ngay, bằng không thì ta... Hì hì...”

Nghĩ đến đây thì lòng hấn chợt rạo rực, hấn thúc hai chân vào bụng ngựa và nói:

- Nào, mau! Mau lên!

Chẳng bao lâu thì hấn đã nhìn thấy con bạch mã phía trước. Có lẽ cô nương trên ngựa cảm thấy không cần phải phi nhanh nên tự động cho ngựa chạy chậm lại.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cũng vội vàng buông dây cương cho ngựa phi nước kiệu. Bất giác hấn sờ vào chiếc thiết chùy dắt nơi thắt lưng, và thầm nghĩ:

- “Không được để cô ta thấy vật này, ta phải giả trang thành bộ dạng một thương nhân đi đường mới được!”

Nghĩ đoạn hấn mở thiết chùy giấu vào một bên ngựa, sau đó lại kéo chiếc mũ nhỏ che kín đầu hói rồi dắc ý vuốt râu mỉm cười. Hấn thúc ngựa đi nhanh hơn một chút và luôn giữ khoảng cách với con bạch mã phía trước chừng một tầm tên. Nhưng con bạch mã bỗng nhiên đi rất chậm, chậm hơn đi nước kiệu bình thường, thế là khoảng cách dần dần được rút ngắn còn chừng năm sáu trượng. Nhờ vậy, Kiều Mạo bắt đầu chớp động đôi mắt ti hí mà quan sát bộ dạng cô nương phía trước.

Một bóng người sao mà đẹp đến thế. Duy chỉ nhìn thấy phía sau nhưng Kiều Mạo tin rằng đây là một cô nương tuyệt sắc. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo nhìn như dán mắt vào làn da nõn nà như ngọc ở sau gáy tử y cô nương, cơ hồ hấn đã quên là mình đang làm gì.

Bỗng nhiên hấn phát hiện sau yên cương của con bạch mã còn có một con đại ưng, Kiều Mạo nói thầm:

- “Hồngбет! À, còn có thể thả chim ưng, mong rằng đó không phải là con đại ưng của Lô Vân Bàng, con kia lớn hơn con này nhiều, vả lại màu lông cũng không giống.”

Chim ưng của Lô Vân Bàng có lông màu đen còn chim ưng này màu xanh lục. Kiều Mạo bạo gan thầm nghĩ:

- “Nào phải là chim ưng gì! Rõ ràng đây là một con anh vũ, nữ nhân chơi chim anh vũ thì có gì lạ?”

Nghĩ thế nên hấn đoán rằng đối phương chẳng biết võ công gì, can đảm trối dặng khiến hấn không khỏi tỏ chút cuồng ngạo. Hấn là người Hà Nam nên một điệu hát “sênh” của Hà Nam lập tức tuôn ra:

*Cũng chẳng nhìn đầu, cũng chẳng nhìn mặt, chỉ nhìn một đôi mông lớn ở phía sau...*

Hấn còn muốn hát tiếp nhưng bỗng nhiên thấy con bạch mã dừng lại. Tử y cô nương quay đầu lại nhìn. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo giật thót mình và lập tức dừng ngựa, sau khi thấy diện mạo tử y cô nương thì hấn buột miệng tán thưởng:

- Tuyệt mỹ!

Nhưng hấn bất chợt cảm nhận thần thái của mình không tự nhiên nên vội cúi đầu, thầm nói:

- “Con bà nó, ta làm sao thế này? Không dám gặp nữ nhân thì còn làm được chuyện gì nữa?”

Nghĩ đoạn hấn lại lên nhìn cô nương trước mặt, lần này tâm thần hấn đã được trấn định rất nhiều. Thì ra cô nương kia chẳng làm gì hấn, nàng chỉ quay lại nhìn rồi tiếp tục cho ngựa đi tới trước. Kiều Mạo lại càng thêm can đảm, hấn định thúc ngựa lướt tới thì bỗng nhiên cô nương kia cho ngựa rẽ vào một đường mòn nhỏ mà đi.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo vội gò cương và thầm nói:

- “Khá lắm, thì ra ả đã biết ta theo dõi nên muốn chạy thoát. Hừ! Tiểu cô nương, ngươi nhầm rồi, ngươi cũng không thấy Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo ta là nhân vật như thế nào sao? Trước mắt ta mà có thể thoát được à? Không cần nói nhiều, nhất định cô nương ngươi là gian tế rồi.”

Hấn còn đang do dự thì thấy cô nương phía trước quay lại nhìn lần nữa và khoe miệng hình như có mím cười. Kiều Mạo hoa cả mắt, hấn không nhịn được nên “ha ha” một tràng rồi thúc ngựa truy theo. Hấn thầm nghĩ:

- “Đây là cơ hội tốt, tứ bề không người, trước tiên ta thân mật với cô ta một phen rồi hãy đưa cô ta về cũng không muộn. Cô ta là nữ nhân thì dù sao cũng không thể nói ra chuyện đó...”

Nghĩ thế nên ngựa càng phóng nhanh hơn, nhưng con bạch mã cũng không tầm thường, chót mắt nó đã phóng đi ra ngoài xa trăm trượng. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo chớp đôi mắt ti hí, hấn lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tự nói:

- Ngươi đừng chạy, nếu ta truy đuổi không kịp ngươi thì không kêu bằng Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo nữa, ngươi chạy không thoát đâu!

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng thấy con bạch mã phía trước chạy chậm lại. Nơi này tứ bề hoang vắng, ngoài vầng trăng khuyết mờ mờ treo cuối chân trời ra, xung quanh thật là ngay một bóng quỷ cũng không có. Cô nương trên bạch mã đột nhiên tung người xuống đất, tựa như cô ta muốn sửa lại yên cương.

Kiều Mạo như mở cờ trong bụng, hấn thầm nghĩ:

- “Đây quả thật là trời chiều theo ý người, lúc này không hạ thủ thì còn đợi khi nào nữa?”

Nghĩ đoạn hấn cho ngựa lướt tới trước con bạch mã rồi gò dây cương, vừa ngồi trên ngựa hấn vừa bắt đầu ngắm nghía tử y cô nương với ánh mắt đầy ham muốn. Nhưng cô nương kia đứng đối mặt với con bạch mã, phía sau là một chiếc mũ to tướng, Kiều Mạo tuy đứng gần có vài thước, song vẫn chẳng thấy được ngọc diện.

Hấn khẽ hắng giọng rồi đánh bạo lên tiếng:

- Ngựa của cô nương không đi nổi nữa chẳng?

Tử y cô nương chẳng để ý đến hấn, thế là hấn đành nói tiếp:

- Yên cương bị hỏng rồi chẳng? Nào! Tại hạ đã quen đi ngựa không yên cương rồi, cho cô nương mượn yên cương của tại hạ dùng tạm đấy.

Nói đoạn, hấn cũng xuống ngựa, nhưng cô nàng kia vẫn không lên tiếng. Kiều Mạo đã tâm mê thần mết nên chẳng còn kiêng kỵ gì nữa. Hấn cười hì hì và bước lại, tử y cô nương đang vịn một tay vào yên cương, ống tay áo chảy ngược lên vai để lộ cánh tay ngọc nõn nà, làn da trắng như tuyết, đặc biệt là những ngón tay cứ như những búp sen non tơ. Bất kỳ người nào trông thấy cũng phải siêu hồn lạc phách.

Kiều Mạo cười hì hì, nói:

- Cô nương, tay cô nương thật là nõn nà!

Miệng nói tay quờ quạng định chụp lấy cánh tay của tử y thiếu nữ, nào ngờ tay hấn chưa chạm vào tay đối phương thì thiếu nữ chột quay người lại, mặt của hai người suýt chạm vào nhau. Trong chớp nhoáng đó, Kiều Mạo đã thấy rõ dung diện của thiếu nữ, thật là diễm tuyệt như tiên, tuyệt sắc vô song, cả đời hấn chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như thế này nên bất giác đứng thôn người ra như pho tượng.

“Bốp” một tiếng, Kiều Mạo cảm thấy má trái nóng ran và đau thấu tâm can, xương hàm của hấn cơ hồ muốn vỡ nát. Hấn kêu “á” một tiếng, hồn phách tức thì nhập thể trở lại, bấy giờ hấn mới phát hiện mình bị gãy hai chiếc răng, nhất thời hấn ôm miệng nhảy loạn lên, thân hình lảo đảo lui ra sau bảy tám bước. Trong thoáng chốc thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt hấn đã biến thành bà la sát, mây liễu trợn ngược, mắt hạnh trợn trừng nhìn hấn và lạnh lùng nói:

- Mất chó người dui rồi hả? Người nhìn lầm người rồi đó.

Kiều Mạo tuy chẳng phải là một lão giang hồ ghê gớm nhưng cũng là nhân vật có chút tiểu danh, miếng môi đã đến miệng thì làm sao hấn chịu buông ra? Nhất thời nộ khí xung thiên, hấn miễn cưỡng trấn định tinh thần rồi cười nhạt, nói:

- Giỏi cho một nữ tặc, người... người dám đánh ta à? Kiềm tam gia nhà người há chịu để người ta muốn đánh là đánh sao?

Nói đoạn hấn tung người tối trước, song thủ cùng xuất ra, nhằm hai vai tử y thiếu nữ mà chụp mạnh xuống. Nào ngờ song thủ của hấn chưa chạm vào vai đối phương thì thiếu nữ chẳng biết xoay chuyển thế nào mà Kiều Mạo chỉ chụp vào hư không, suýt chút nữa hấn lộn đầu xuống đất. Kiều Mạo kinh hoàng, hấn vội xoay người trụ thân và thầm nghĩ, đêm nay mình gặp phải đối tượng không tầm thường rồi. Hấn quét mục quang nhìn qua thì thấy đối phương vẫn đứng cạnh chân bạch mã, căn bản không dịch động một bước.

Kiều Mạo hít mạnh một hơi rồi lạnh giọng nói:

- Khá lắm! Quả nhiên ngươi là đồng bọn của Giang Hải Phong. Đêm nay Kiêu tam gia phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Nói đoạn hấn tung người đến cạnh ngựa của hấn và xuất thủ lấy đôi thiết chùy ra. Chùy vừa đến tay thì va vào nhau “choang” một tiếng. Kiêu Mạo chậm rãi tiến lên, thiết chùy một tả một hữu công vào hai thái dương huyệt của tử y thiếu nữ.

Thiếu nữ cười nhạt và khom người xuống, song chùy của Kiêu Mạo lại tự đánh vào nhau rồi bật mạnh ra, khiến hấn giật thót người, vội vàng thu chiêu. Nhưng động tác của hấn dường như hơi chậm, bởi lẽ ngọc thủ của thiếu nữ đã chụp trúng vào thiết chùy. Kiêu Mạo thầm nghĩ:

- “Tiểu cô nương người thì có bao nhiêu lực?”

Nghĩ đoạn hấn vận lực kéo thiết chùy lại, nào ngờ không kéo còn tốt, một khi kéo thì hai chân hấn suýt va vào nhau, toàn thân người nhào tới trước. Tử y thiếu nữ xuất tiếp hữu thủ, đôi thiết chùy của Kiêu Mạo lập tức rơi vào tay nàng.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiêu Mạo rùng mình toát mồ hôi lạnh, hấn quay người định chạy nhưng thiếu nữ tung người xuất cước cực nhanh, đá trúng ngay thắt lưng hấn. Kiêu Mạo buột miệng kêu “ái chà” một tiếng, toàn thân ngã sầm xuống đất. Hấn vội vàng trở người định ngồi dậy thì nghe “soạt” một tiếng, trường kiếm của đối phương đã xuất vỏ, một lưỡi kiếm lạnh buốt chỉ vào giữa ngực hấn. Mũi kiếm chỉ cách ngực hấn không đầy một tấc, hàn quang tỏa ra tứ phía, kiếm khí buốt lạnh da thịt.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiêu Mạo lại kêu “ái chà”, nhất thời sắc diện xanh xám như đất. Tử y thiếu nữ nhượng đôi mày liễu và khẽ quát:

- Động dậy là mất mạng ngươi đấy..

Kiều Mạo ấp úng nói:

- Phải... Phải... Tại hạ tuyệt đối không động dậy.

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Đồ vô sỉ, ngươi tưởng rằng ta không biết ngươi theo dõi ta sao?

Kiều Mạo gượng cười, nói:

- Ai theo cô nương chứ? Cô bà bà của ta, người đừng hiểu lầm, ta cũng là người đi đêm...

Hấn rướn cổ lên và gượng cười nói tiếp:

- Được rồi, xem như ta không biết, nhưng xin cô nương nhẹ tay, để cho ta đi nhé!

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Người cho rằng ta không hiểu biết gì cả sao?

Kiều Mạo đang vô cùng khẩn trương, vội nói:

- Biết cái gì? Bà bà của ta!

Thiếu nữ tỏ ra rất chậm rãi ung dung, nàng mỉm cười, nói:

- Người nói năng đàng hoàng một chút, bằng không đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình đấy.

Hai chữ “vô tình” vừa phát ra thì kiếm của nàng hơi ấn xuống, lưỡi kiếm lạnh băng đã chạm vào yết hầu Kiều Mạo. Hấn kinh hồn bạt vía, buột miệng kêu liên hồi:

- Phải! Phải! Phải!

Thiếu nữ nói tiếp:

- Người tưởng là ta không biết sao? Người là kẻ được phái tới từ mấy cổ xa mã kia, mục đích là theo dõi tung tích của ta, đúng không?

Kiều Mạo ấp úng nói:

- Không... Không có chuyện này, không có chuyện này.

Thiếu nữ cười nhạt rồi nói:

- Không có chuyện này à? Người còn muốn chối à? Xem ra đêm nay không cho người nếm chút đau khổ thì người không chịu nói thật rồi.

Lời vừa dứt thì nàng ra điệu bộ như muốn ấn kiếm xuống. Kiều Mạo rung mình vội kêu lên:

- Ta... ta nói theo sự thật.

Nhưng đã muộn một chút, vừa nói xong thì Kiều Mạo cảm thấy mát lạnh bên tai trái, máu tươi lan ra, vành tai trái theo lưỡi kiếm mà rơi xuống. Và trong chớp mắt, lưỡi kiếm đã dịch chuyển sang tai phải.

Kiều Mạo hồn phi phách tán, hấn vội hét lên:

- Ta nói! Ta nói! Ngàn vạn lần chớ...

Thiếu nữ liền thu kiếm trở lại nhưng mũi vẫn chỉ vào ngực Kiều Mạo, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể lấy mạng hắn. Nàng khẽ quát:

- Nói mau! Kẻ nào sai người đến?

Kiều Mạo biết không thể không nói nên đành dờ khóc dờ mếu mà nói:

- Là Chu Kỳ, Chu đại gia...

Thiếu nữ vội hỏi:

- Ai là Chu Kỳ?

Kiều Mạo vừa đưa tay sờ vành tai thọ thương vừa kêu ối ối mấy tiếng rồi nói:

- Chu Kỳ là Chu Kỳ... Chuyện này bảo ta làm sao nói được? Đại cô nương hãy làm ơn ban cho ta chút thuốc cầm máu, kéo máu của ta sắp chảy ra hết rồi!

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Yên tâm, ta không để người chết đâu! Ta hỏi người nhé, các người định đưa họ Giang kia đi đâu?

Kiều Mạo áp ứng nói:

- Bọn ta áp giải hấn đến... đến ngõ... hẻm thứ hai trên đường quan đạo phủ Thanh Châu.

Thiếu nữ hỏi:

- Đến đó để làm gì?

Kiều Mạo áp ứng nói:

- Đến đó... Đại cô nương, cô nương muốn hỏi tỉ mỉ tình hình nhưng tại tã lại không nắm rõ, thật lòng mà nói, chuyện này không phải do Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo này đảm đương, mà do Chu lão gia trong Liêu Đông nhị lão và Bạch Y Tẩu Yến lão gia phụ trách.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Tại sao phải bắt hấn?

Kiều Mạo lại sờ tai trái rồi chau mày nói:

- Chuyện này... Hình như tiểu tử kêu bằng Giang Hải Phong đó...

Vừa nói đến đây thì thiếu nữ đẩy mũi kiếm tới trước, Kiều Mạo vội nói lại:

- À... à... Không phải tiểu tử mà là đại gia, có lẽ vị Giang đại gia đó có quá nhiều oán thù trên giang hồ, dắc tội với nhiều bằng hữu giang hồ nên lần này nhị vị Yến - Chu mới triệu tập bằng hữu báo thù.

Thiếu nữ khẽ gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Các người dùng thủ đoạn gì để bắt hấn?

Kiều Mạo nói:

- Người bắt giữ hấn là Yếu lão gia, hấn là một thiếu niên, dù lợi hại đến mấy cũng không thể đánh lại nhiều người như vậy...

(mất hai trang)

lý hấn như thế nào?

Kiều Mạo cười nhạt, nói:

- Hấn còn có thể sống được sao? Trừ phi cô nương thả tại hạ rồi tại hạ đi nói cho hấn biết sự tình, có thể...

Thiếu nữ trợn trừng mắt hạnh, Kiều Mạo bất giác thở dài rồi nói:

- Tại hạ cũng đã nói hết, xem như tại hạ không biết, lẽ ra không nên theo tung tích cô nương, nhưng giữa chúng ta chẳng có thù oán gì, cô nương nên thả tại hạ ra mới phải...

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Tất nhiên ta sẽ thả ngươi, nhưng hiện tại thì chưa được.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo liền hỏi:

- Cô nương còn muốn thế nào nữa?

Thiếu nữ lấy ra một túi da từ thắt lưng, sau đó lấy trong túi da ra một cây bút kẻ lông mày và một mảnh lụa trắng, nàng đưa tới trước mặt Kiều Mạo và nói:

- Ngươi hãy vẽ nơi mà Giang Hải Phong sẽ bị giải đến, vẽ thật kỹ và rõ ràng một chút, biết không?

Kiều Mạo chau mày, nói:

- Trời đất! Tại hạ chỉ biết đại khái, còn hình thế tỉ mỉ của nơi đó thì tại hạ cũng không rõ.

Thiếu nữ lạnh lùng, nói:

- Đại khái cũng được, vẽ mau đi!

Kiều Mạo liền tiếp nhận bút và mảnh lụa, hắn còn đang suy nghĩ cách vẽ thì nghe thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Vẽ mau! Nói cho ngươi biết, ngươi đừng mong đánh lừa ta đấy nhé, nếu ta phát hiện không đúng thì lập tức lấy mạng chó ngươi ngay.

Kiều Mạo chỉ mong vẽ cho xong để thoát mạng, hắn nào dám có ý giở trò gì. Hắn thở dài rồi hạ bút vẽ một đồ hình với mấy đường ngang ngổ dọc, vẽ xong hắn lắc đầu, nói:

- Được rồi đấy, cũng chẳng còn gì khác hơn nữa đâu.

Thiếu nữ nhận đồ hình xem qua một lúc rồi vội cất vào người, đoạn nàng cũng tra kiếm vào bao. Kiều Mạo thở phào một hơi, hắn định đứng lên thì bỗng nhiên thấy ngọc thủ của đối phương điểm tới, toàn thân hắn lập tức tê buốt rồi hôn mê bất tỉnh.

Tử y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi buộc Kiều Mạo lên ngựa của hắn, sau đó nàng lên ngựa của mình, con bạch mã chạy trước kéo theo con ngựa của Kiều Mạo. Chẳng mấy chốc đôi ngựa đã tiến vào một cánh rừng rậm, thiếu nữ xuống ngựa và cũng mở dây đưa Kiều Mạo xuống. Nàng tìm một gốc cây to, buộc chặt Kiều Mạo vào đó, nàng nghĩ nơi này hoang vắng, không thể có người lai vãng nên giải huyệt đạo cho hắn và nói:

- Bây giờ ta đi giải cứu cho Giang Hải Phong, nếu những gì người nói không sai thì tự nhiên ta sẽ thả người, ngược lại người đừng mong bảo toàn được tính mạng.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo gượng cười, nói:

- Tại hạ còn dám lừa cô nương sao?

Tử y thiếu nữ không để ý đến hấn nữa, nàng đi sửa soạn lại yên cương chuẩn bị lên đường. Kiều Mạo buột miệng hỏi:

- Cô nương, quý tánh mỹ danh của cô nương là...

Thiếu nữ quay đầu lại, sắc diện lạnh như băng, nàng nói:

- Ta họ Tần tên là Tử Linh, mọi người thường gọi ta là Tái Ngoại Phi Hồng, ta đến từ Thiên Sơn, người nhớ kỹ rồi chứ?

Kiều Mạo trầm nghĩ:

- “Chẳng trách cô ta có bản lĩnh cao cường như vậy, thì ra cô ta từ Thiên Sơn xuống, nghe nói Thiên Sơn cao ngất trời, hổ lang không lên được, quanh năm băng tuyết không tan, đêm ngày đều lạnh buốt. Người thường liệu chết cũng không thể leo lên được, vậy mà tiểu cô nương này lại từ trên đó xuống đây.”

Bất giác hấn lại nghĩ đến trác hiệu Tái Ngoại Phi Hồng của thiếu nữ, trác hiệu này sao mà uy phong đến thế. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thấy nàng xinh đẹp như thần tiên thì dường như quên mất tình cảnh và thương thế hiện tại của mình.

Tần Tử Linh sửa soạn xong yên cương, đang lúc định tung mình lên ngựa thì bỗng nhiên nàng mỉm cười rồi bước đến cạnh Kiều Mạo, nói:

- Ta quên là người còn có thể khai khẩu, phiền người chịu khó một chút nhé.

Lời vừa dứt thì ngọc thủ vung ra, một luồng chỉ phong điểm ngay vào á huyết Kiều Mạo. Tần Tử Linh phi thân lên ngựa rồi mỉm cười, giục ngựa phóng như bay đi ngược trở ra đường quan đạo.

Đêm chuyển dần về sáng, bầu trời lác đác sao thưa, Tần Tử Linh đã vào thành Thanh Châu, trước tiên nàng buộc ngựa vào chòi canh rồi lần tìm đến ngõ hẻm thứ hai trên đường quan đạo. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo vẽ đồ hình không sai, nàng án theo đồ hình mà tìm đến rất nhanh chóng, tìm đến nơi giam cầm Giang Hải Phong.

Đó là một trang viện hùng vĩ và cũng chính là cơ nghiệp tại Thanh Châu thành của Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công, hiện tại do một người tên là Hổ Chưởng Yến Tam trông coi. Ngoài ra Yến Cửu Công còn có mấy chục nhà buôn bán lụa ở Thanh Châu và Lai Châu, tất cả đều do trưởng tử Hổ Chưởng Yến Tam của lão phụ trách kinh doanh.

Từ khi bước vào con đường kinh thương thì Hổ Chưởng Yến Tam không xen vào chuyện võ lâm nữa, mấy ngày trước bỗng nhiên phụ thân hấn đưa một toán giang hồ

bằng hữu đến lưu trú tại đây, ngày kêu rượu, tối gọi trà thật vô cùng phiền phức. Nhưng hắn là phận tiểu bối nên không thể nói được gì, chỉ có điều trong lòng ngầm oán hận và khó chịu vô cùng.

Sáng nay, Hồ Chưởng Yến Tam càng hoài nghi và bất an, vì hắn thấy phụ thân và một toán người vừa từ bên ngoài trở về, phần lớn bọn họ đều thọ thương.

Càng kỳ quái là bọn họ còn áp giải một thiếu niên trở về, từ bên ngoài mà đoán thì hình như thiếu niên này là địch nhân của bọn họ, thế nhưng bọn họ lại đối đãi với thiếu niên này rất lễ độ.

Đích thân Yến Cửu Công giam thiếu niên vào một gian thạch thất, gian phòng này tứ bề xây bằng đá xanh, kiên cố như địa lao bọc tường đồng vách sắt.

Giang Hải Phong dù có bản lĩnh cao cường đến mấy cũng khó lòng ra được.

Hồ Chưởng Yến Tam phụng mệnh phụ thân, ngày ba bữa cơm tiếp đãi thiếu niên rất chu đáo.

Yến Cửu Công còn nói với Yến Tam rằng:

- Thiếu niên này là một trang anh hùng hảo hán, võ công cao thâm khôn lường, võ lâm đương thế không ai sánh kịp. Đồng thời hắn còn là một hảo hán đầy nghĩa khí, cần phải tiếp đãi hắn chu đáo.

Nói ra cũng kỳ quái, Hồ Chưởng Yến Tam trông đám bằng hữu của phụ thân chẳng thuận mắt tí nào, nhưng đối với Giang Hải Phong, vừa thấy lần đầu, hắn đã có thiện cảm với chàng. Bây giờ phụ thân đã dặn dò như vậy thì hắn càng tiếp đãi cẩn thận chu đáo.

Từ nhi tử của lão là Yến Kiếm Phi, Yến Tam lại biết đại khái tình hình của Giang Hải Phong, vì vậy trong thâm tâm hắn càng thêm khâm phục và kính trọng chàng.

Hiện tại hắn đang từ trong thạch thất bước ra, tay cầm hộp cơm không, bỗng thấy Chu Kỳ trong Liêu Đông nhĩ lão vậy tay gọi hắn tới.

Hồ Chưởng Yến Tam vội bước lại và hỏi:

- Chu thúc thúc có gì dặn dò chăng?

Chu Kỳ mỉm cười, nói:

- Giang Hải Phong ở trong đó phải không?

Yến Tam gật đầu, nói:

- Tiểu diệt vừa đưa cơm cho hắn, người này quả nhiên là một anh hùng, sức ăn của hắn thật kinh người, tiểu diệt phải đi lấy thêm cho hắn một ít nữa.

Chu Kỳ nhún vai cười nhạt, nói:

- Lão hiền diệt, sao người cũng giở một thứ luận điệu như bọn họ vậy? Nên biết Giang Hải Phong là một kẻ không chuyện ác gì mà hắn không làm, hắn giết người như điên, nhị thúc Nam Hoài Nhân của người cũng chết dưới kiếm của hắn đấy.

Yến Tam ngẩn người hồi lâu rồi mới nói:

- Chuyện này...

Chu Kỳ cắt lời, nói:

- Không những thế, hắn còn giết Tương Tây Nhị Quỷ, Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm và Bạch Vô Thường Sa Thiên Cửu và Thương hải khách Kiều Côn. Tối qua hắn lại đả thương Hà Giang Nhị Lang, Tuyết Sơn Tứ Ma, hủy hoại Tam Dương đạo quán ở Tần Quang huyện, đại náo ngư cảnh và còn giết năm tên thủ hạ đắc lực của phụ thân người.

Nói đến đây thì hai hàm răng của lão nghiến chặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống Giang Hải Phong ngay lập tức. Hồi lâu sau, lão nói tiếp:

- Người này có thể nói là tội ác tày trời, nếu để hắn tiếp tục tác ác trên giang hồ thì e rằng lão hiền diệt người và ta khó lòng kiếm được miếng cơm giang hồ mà ăn.

Yến Tam nói thầm trong bụng:

- “Ta đã không ăn cơm giang hồ từ lâu rồi!”

Nghĩ thế nhưng hắn không dám tranh luận với vị thúc phụ này nên đành gật đầu, nói:

- Tiểu diệt chỉ nói hắn không mất bản sắc anh hùng mà thôi.

Chu Kỳ mỉm cười, nói:

- Điều này tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi người, theo ta thì ta không nghĩ như vậy. Ta thấy hắn chỉ là một tiểu nhân không chuyện ác gì mà không làm.

Yến Tam lại gật đầu, nói:

- Tùy Chu thúc thúc vậy, tiểu diệt phải đi lấy thêm cơm cho hắn đây.

Nói đoạn Hồ Chưởng Yến Tam quay người cất bước. Một lát sau hắn mang hộp cơm quay lại thì thấy Chu Kỳ vẫn đứng nguyên chỗ cũ nên bất giác hỏi:

- Chu thúc thúc có chuyện gì chẳng?

Chu Kỳ lắc đầu, nói:

- Ta muốn xem thử người cho hắn ăn những gì?

Yến Tam đặt hộp cơm xuống, Chu Kỳ liền bước tới mở ra xem, trong hộp có cơm trắng và thịt cá, ngoài ra còn có hai món canh rau khá thơm tất. Chu Kỳ bất giác phần nộ, lão thầm nghĩ:

- “Chiêu đãi hần thể này là quá khách khí rồi.”

Nghĩ đoạn lão ngược nhìn Yến Tam và nói:

- Là người tự thân đưa cơm cho hần à?

Yến Tam gượng cười, nói:

- Chuyện này... gia phụ bảo như thế.

Chu Kỳ mỉm cười, nói:

- Xưa nay phụ thân người luôn đối đãi với người khác rất hậu...

Nói đến đây thì ngón tay lão khẽ mở hộp cơm ra và rắc vào một ít bột trắng.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu là ta thì ta không đối đãi với hần như thế...

Lão đưa hộp cơm lên mũi ngửi ngửi và nói tiếp:

- Thơm quá! Được rồi, người đưa cơm vào cho hần đi!

Hổ Chưởng Yến Tam lấy làm kỳ quái, hần thâm nghĩ:

- “Lần này lão giở trò quỷ gì thế?”

Tuy nhiên Yến Tam đâu ngờ là Chu Kỳ đã bỏ độc dược vào cơm, do vậy hần thân nhiên chào Chu Kỳ rồi xách hộp cơm đi vào thạch thất. Chu Kỳ nhìn theo bóng Yến Tam dần khuất rồi mỉm cười một cách thần bí.

Hổ Chưởng Yến Tam mở cửa thạch thất rồi theo bậc cấp mà đi xuống. Trong này tối đen như mực, chợt nghe Giang Hải Phong quát hỏi:

- Kẻ nào?

Yến Tam nói:

- Ta đem cơm cho người đây, lão đệ! Lần này đủ cho người ăn no đấy.

Nói đoạn hần đẩy hộp cơm qua khe hở bên dưới song sắt, Giang Hải Phong nhận lấy và nói:

- Phiền các hạ quá!

Yến Tam ngằm quan sát Giang Hải Phong qua ánh sáng lờ mờ từ ngoài hắt vào, hần cảm thấy nhân vật được truyền tụng trên giang hồ trong thời gian gần đây rất mực chính trực, giữa my mục toát lên hùng khí hùng hực, bất giác hần thâm tán thưởng:

- “Một nhân vật thế này, nếu chết trong tay bọn họ thì thật quá đáng tiếc!”

Giang Hải Phong nhận hộp cơm rồi mở nắp bởi một bát, chàng mỉm cười, nói:

- Phần cơm này ngon quá...

Chàng cầm đũa, nhìn Yến Tam và nói với hần:

- Trước đây tại hạ có một thư đồng kêu bằng Tịch Ti... hắn cũng biết nấu ăn rất ngon.

Yến Tam nói:

- Hắn ở đâu?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đừng nhắc đến nữa, đây là một chuyện oán hận lớn nhất trong đời tại hạ.

Yến Tam thở dài rồi nói:

- Lão đệ, con người trong lúc khó khăn không nên suy nghĩ nhiều, người và ta vô thù vô oán, thực ra trong thâm tâm ta rất đồng cảm với người...

Giang Hải Phong khoát tay và cắt ngang:

- Yến huynh tiếp đãi tại hạ như thế này, chỉ cần Giang Hải Phong không chết thì ngày sau tất có phen báo đáp.

Yến Tam lại thở dài, nói:

- Chỉ sợ rằng... Ôi, người mau ăn đi thôi!

Giang Hải Phong nâng bát cơm lên, danh định và vào miệng thì bỗng nhiên chau mày, mười năm tinh tu trên hoang đảo đã giúp mỗi bộ phận của ngũ quan của chàng đạt đến trình độ nhạy cảm hơn người thường rất nhiều. Chàng đã phát hiện trong bát cơm có dị vật nên mỉm cười, nói:

- Yến huynh nhìn tại hạ như vậy thì làm sao tại hạ ăn được?

Yến Tam cười ha ha rồi đứng lên, nói:

- Vậy thì ta không nhìn nữa, một lát sau sẽ có người đến thu dọn bát đĩa nhé.

Giang Hải Phong gật gật đầu, nhưng trong mắt chàng ẩn chứa đầy phẫn nộ, sau khi Yến Tam rời thạch thất thì chàng liền tháo chiếc nhẫn bạch ngọc từ ngón vô danh bên tay trái ra. Chàng ấn chiếc nhẫn bạch ngọc vào bát cơm, một lát sau trên chiếc nhẫn có màu đen xuất hiện.

Giang Hải Phong chợt biến sắc, chàng tự nói:

- Độc dược thật là lợi hại!

Chàng bỏ đĩa và suy nghĩ:

- "Lẽ nào độc dược này là do Yến Tam bỏ vào? Không đúng! Người này my mục rất chính khí, đối đãi với ta rất chân thành, không giống kẻ giả vờ, trong chuyện này tất có nguyên nhân khác."

Nghĩ đến đây thì nộ khí bất giác dâng lên ngàn ngút, bởi lẽ hành động này của đối phương thật quá bỉ ổi. Bỗng nhiên chàng cảm thấy không đáng và quá xuẩn ngốc

mới giao sinh mạng mình cho bọn người tà ác kia. Nghĩ đoạn, ý niệm vốn kiên định của chàng đã bắt đầu dao động, chàng tự nói:

- “Thế này cũng tốt, ta phải nắm bắt cho bằng được kẻ ngấm hạ độc, nhân chứng vật chứng đã có thì cũng tiện mượn việc này để rời khỏi nơi đây. Khi đó bọn chúng sẽ chẳng nói được gì nữa.”

Trước đây chàng muốn giữ chữ tín nên không tiện rời khỏi nơi này, còn bây giờ đối phương đã tự hủy điều ước thì mình hà tất phải cố thủ nữa. Ý tưởng này khiến chàng vô cùng yên tâm. Thế là chàng cố ý làm cho diện mạo phờ phạc rồi ném bát đĩa vung vãi khắp phòng, sau cùng chàng đến nằm dài trên chiếc giường đá.

Gian thạch thất này rộng chừng hai trượng vuông, ngoài một cửa sổ bằng song sắt để tù nhân có thể nhìn ra ngoài, kỳ dư những nơi khác đều kín như bưng. Giang Hải Phong nằm trên giường đá quan sát xung quanh thật kỹ, chàng thấy vách đá xanh rất dày, ngay cả nóc cũng được chèn một lớp đá. Bảo kiếm của chàng tuy có thể chém sắt đoạn kim nhưng muốn đánh thủng bức tường đá này thì thật không đơn giản, vả lại chàng cũng không muốn náo loạn như thế.

Tuy nhiên chàng tự tin nếu mình nhất định muốn ra thì không phải là chuyện quá khó. Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên Giang Hải Phong nghe có tiếng động ngoài bậc cấp, hình như là tiếng mở cửa. Chàng cười thầm và nghĩ:

- “Tốt lắm! Người đến đây! Ta cũng muốn xem thử người là ai. Hôm nay người đến được mà sẽ đi không được rồi.”

Vừa nghĩ đến đây thì đã có ánh đèn lóe lên rồi vụt tắt ngay. Một bóng người phóng đến cạnh cửa sổ nhanh như chớp. Tuy nằm ngửa trên giường đá nhưng song mục của Giang Hải Phong vẫn hé mở, nhất cử nhất động của người kia đều không lọt qua mắt chàng. Dáng người kia nhẹ nhàng dịch bước đến cạnh cửa sổ rồi ghé mắt nhìn vào. Bấy giờ Giang Hải Phong mới thấy rõ hình dạng người này và bất giác rùng mình, vì kẻ đến là một hắc y lão nhân, song mục lấp lánh tinh quang. Đó chính là lão đại trong Liêu Đông nhị lão, người giang hồ thường gọi là Quỷ Kiến Sâu Chu Kỳ.

Sau lưng Chu Kỳ có dắt một thanh trường kiếm, lão tỏ ra rất khấn trương nhưng hành động cực kỳ nhẹ nhàng. Lão đứng cách cửa sổ hơn thước, thủy chung vẫn không dám tiếp cận, bởi lẽ tuyệt kỹ kinh người của Giang Hải Phong đã sớm làm cho lão kinh tâm táng đởm. Sau một hồi vận mục lực nhìn vào trong thì trên mặt lão xuất hiện vẻ vui mừng đắc ý, bất giác lão cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, cuối cùng thì người cũng không thoát khỏi tay Chu mỗ!

Lời vừa dứt thì nghe “soạt” một tiếng, trường kiếm sau lưng lão đã xuất khỏi vỏ, trong mục quang của lão cũng lấp lánh hung quang. Lão muốn cắt thủ cấp của cừu

nhân rồi sau đó cao chạy xa bay, vì lão đã nhìn thấy ý thương tiếc của Yến Cửu Công, việc làm này của lão tất sẽ khiến đôi bên trở mặt với nhau, vì thế lão cần phải lén hành động một mình.

Đang lúc mò ổ khóa, định mở cửa vào trong thì sau lưng Chu Kỳ đột nhiên vang lên một tràng cười lạnh lạnh. Chu Kỳ giật thót người, lão quay lại nhìn thì bất giác rùng mình toát mồ hôi hột. Lão thật không ngờ còn có một người khác đứng cách phía sau lão chừng hơn trượng.

Đó là một thiếu nữ tuyệt sắc, toàn thân mặt thanh y, sau lưng cũng dắt một thanh trường kiếm. Chu Kỳ soạt chân qua trái và khẽ quát hỏi:

- Người là ai?

Thanh y thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Lão đưa chìa khóa cho ta, chờ ta cứu hấn ra rồi sẽ nói rõ cho lão biết!

Chu Kỳ bất giác ngẩn người nhưng lão chợt nhận ra đối phương chính là thiếu nữ mặc tử y mà lão từng thấy trên đường áp giải Giang Hải Phong. Lão trầm sắc diện và cười hì hì, nói:

- Người là một tiểu cô nương mà cũng dám thâm nhập vào hang hổ à? Can đảm thật không nhỏ, đêm nay Chu đại gia ta muốn xem thử người có bản lĩnh gì để thoát khỏi nơi đây.

Lời chưa dứt thì thanh y thiếu nữ đã tung người lướt tới nhanh như gió, thân hình nàng hơi khom xuống, ngọc chưởng đánh chéch từ dưới lên.

Chu Kỳ cười nhạt, nói:

- Giải cho một tiểu nha đầu!

Trường kiếm của lão cũng từ trên chém xuống, một đạo kiếm quang lóe sáng và bay vèo đến cổ thanh y thiếu nữ. Thiếu nữ vội lách người tránh né, thuận thế nàng đánh mạnh vào cửa sắt một chưởng và kêu lớn:

- Giang Hải Phong mau chuẩn bị, ta đến cứu người đây!

Giang Hải Phong vốn sắp bắt được Chu Kỳ thì không ngờ bị cô nương này đến gây náo loạn, khiến chàng mất hết hứng thú. Thoạt tiên chàng lấy làm kỳ quái vì thiếu nữ này chẳng quen biết gì với mình nhưng sau một hồi nhìn kỹ thì chàng bỗng nhận ra nàng là ai rồi.

Sau khi đánh vào cửa sắt một chưởng thì thanh y thiếu nữ lại lướt trở về vị trí cũ để tránh đường kiếm tiếp theo của Chu Kỳ. Nàng nhìn qua cửa sổ và khẽ nói:

- Ta là Tần Tử Linh, Giang công tử không cần đa nghi, người không đáng chết ở đây nên ta mới đến cứu người.

Giang Hải Phong ngồi bật dậy, chàng nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại, khước miệng lộ một nụ cười. Tần Tử Linh vô cùng ngạc nhiên, nàng chẳng hiểu tại sao Giang Hải Phong lại làm như vậy? Nhưng lúc này nàng phải chuyên tâm đối phó Chu Kỳ, không được khinh xuất mảy may.

Kiểm của Chu Kỳ nhẹ nhàng và linh hoạt vô cùng, chiêu nối chiêu, thức tiếp thức ào ào tuôn ra, bức Tần Tử Linh phải lách tả né hữu không ngừng. Bỗng nhiên nghe nàng quát khẽ:

- Lão bất tử, đây là do lão bức ta dùng kiếm, có chết cũng đừng trách nhé!

Lời chưa dứt thì bảo kiếm đã như thần long bay ra, nàng chồm người tới trước, trường kiếm với chiêu Bạch Xà Thổ Tín điểm vào giữa ngực Chu Kỳ. Chu Kỳ vội tung người qua một bên nhưng lão cảm thấy kiếm phong của đối phương xé không khí ập tới, khí thế rất kinh hồn.

Lúc này lão mới biết đối phương có công phu bí truyền trên kiếm, do đó lão tuyệt nhiên không dám khinh thị, trường kiếm của lão thuận thế quét ra một đường như cầu vồng, thân hình lão vừa nhoài qua trái thì nghe “choang” một tiếng, song kiếm đã chạm vào nhau.

Chu Kỳ mượn lực trên kiếm đối phương để tung người bay qua trái, đồng thời trường kiếm cũng thi triển một chiêu Túy Lý Phao Đăng, kiếm từ sau đâm tới nhằm vào yết hầu của Tần Tử Linh.

Nhưng kiếm thuật của Tần Tử Linh đặc truyền từ Lãnh Tuyết Tiên Tử ở Thiên Sơn, chiêu thức trên kiếm quái dị đến độ quỷ thần khôn lường. Đối với chiêu vừa rồi của Chu Kỳ, thật lòng mà nói, rất ít người có thể tránh né được, nhưng Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh còn có thủ pháp kinh dị hơn, đủ để hóa hiểm thành an.

Nhất thời chỉ thấy thân hình nàng chột rùn xuống, mặt ngửa lên trời. Dường như lưỡi kiếm của Chu Kỳ lướt sát qua mặt nàng, khoảng cách không đầy một tấc. Trong chớp nhoáng ngàn cân treo sợi tóc đó, toàn thân Tần Tử Linh nhào tới trước, trường kiếm xuất thẳng ra với chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa, kiếm quang như trường xà xuất động.

Chu Kỳ buột miệng kêu thảm một tiếng, tiếp theo là một vòi huyết tươi bắn vọt qua đầu Tần Tử Linh. Đường kiếm xuyên từ ngực qua mạn sườn trái của Chu Kỳ, Tần Tử Linh vội thu kiếm và thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ mà tung người ra sau. Trên mặt nàng đầy vẻ hoang mang ngơ ngẩn.

Chu Kỳ ngã nhào tới trước, huyết tươi chảy ra như suối. Lão ôm lấy ngực, song mục trợn trừng nhìn đối phương và cố nói:

- Người... người... khá...

Lão vận nội lực tự phong bế huyết mạch nhưng vì quá đau đớn và mất quá nhiều máu nên lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tần Tử Linh tra kiếm vào vỏ rồi lướt đến cửa sổ nhìn vào trong, nàng thấy Giang Hải Phong vẫn ngồi bất động trên giường đá, hai mắt nhắm nghiền, tựa như chẳng quan tâm đến trận ác chiến bên ngoài. Tần Tử Linh càng hoang mang không hiểu, nàng thầm nghĩ:

- “Kỳ quái, sao hắn lại trầm tĩnh đến thế?”

Đang ở chốn long đàm hổ huyết nên nàng đâu dám lãng phí thời gian, trường kiếm lập tức xuất ra, lần này không phải chém người mà chém vào song sắt chắn ngang cửa sổ. “Chong” một tiếng cùng với ánh lửa lóe lên, trường kiếm dội ngược ra khiến tay nàng tê buốt, song sắt vẫn trơ trơ không hề hấn gì.

Tần Tử Linh càng khấn trương, nàng buột miệng gọi:

- Này! Này! Giang Hải Phong, ngươi có đi không vậy?

Giang Hải Phong mở mắt nhìn ra ngoài, đôi mày hình lưỡi kiếm của chàng bất giác chau lại.

Tần Tử Linh vừa dậm chân vừa nói:

- Người... người... làm sao thế?

Nói đoạn nàng chạy đến chỗ Chu Kỳ, mò lấy chìa khóa trên người lão rồi vội vàng mở cửa sắt. “Cách” một tiếng, cửa sắt quả nhiên được mở ra thật.

Tần Tử Linh vô cùng cao hứng, nàng nhảy dựng lên và reo:

- Được rồi! Mở được rồi!

Nói đoạn nàng lách người vào trong, song mục nhìn thẳng Giang Hải Phong và nói:

- Đi mau thôi, bọn chúng sắp đến rồi!

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Tần tiểu thư, cô nương hãy tự đi đi, đa tạ hảo ý của cô nương!

Tần Tử Linh ngớ người, nàng lui một bước và ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Giang Hải Phong lắc đầu và gượng cười, nói:

- Bình sinh tại hạ không chịu ân huệ của người khác, cô nương đi mau thôi!

Nói xong chàng lại nhắm mắt.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Ôi! Bây giờ là lúc nào mà ngươi còn có cách nghĩ như thế? Huống hồ...

Nói đến đây thì sắc diện của nàng bất giác ửng đỏ, nàng nói tiếp:

- Huống hồ đây là tâm ý của ta muốn báo đáp ân đức hạ thủ lưu tình của người ngày trước.

Nàng bước tới mở rộng cửa thêm một chút, thái độ đầy kỳ vọng, nàng nói tiếp:

- Nếu không, bọn họ đến thì e rằng ngay cả ta cũng không thoát được.

Giang Hải Phong vẫn bình thản nói:

- Tại hạ thật ra không cần cô nương đến cứu. Qua trận chiến vừa rồi đủ thấy kiếm pháp của cô nương không tầm thường, nơi này tuy đông người nhưng tại hạ thấy chẳng có ai là đối thủ của cô nương...

Tần Tử Linh vội nói:

- Trước tiên không cần nói những chuyện đó, mau đi thôi!

Nói đoạn nàng xuất thủ định kéo Giang Hải Phong đi, nhưng Giang Hải Phong tung người ra sau tránh né, đồng thời sắc diện của chàng cũng hơi biến. Nhất thời chàng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Tái Ngoại Phi Hồng bất giác nổi giận, nàng không ngờ hảo ý của mình lại rơi vào kết cục như vậy. Tính nàng vốn cao ngạo, đây là lần đầu nàng đem hảo tâm đối đãi người khác, thế mà phải nhận lấy sự đối đãi gần như sỉ nhục. Nàng vừa nóng lòng vừa trách oán nên nhất thời đứng trơ người ra giữa thạch thất.

Nàng tức đến run cả người, giọng nói cũng lạc đi:

- Con người của người thật chẳng thông tình đạt lý! Nên biết ta làm thế này vốn là bản sắc của kẻ nghĩa hiệp, ta không nỡ thấy người...

Nói đến đây thì chợt nghe Giang Hải Phong phá lên cười một tràng. Chàng gạt đầu, nói:

- Nói như vậy thì tại hạ càng không đi, đa tạ hảo ý của cô nương, cô nương hãy tự lo cho mình đi thôi!

Nói xong chàng lui vào một góc phòng, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một lần nữa. Ngọc diện của Thái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh lại ửng đỏ, song mục long lạnh suýt chút nữa thì rơi lệ. Nàng thật muốn bước tới vung một kiếm, nhưng đối với quái nhân này, trong lòng nàng lại có một thứ cảm giác không nói ra được. Từ khi gặp mặt lần đầu đến giờ, hình ảnh Giang Hải Phong luôn lờn vờn trong tâm trí nàng, một hình ảnh như ma ám không thể nào gạt bỏ được. Đây cũng giống như ái tình mà không thể nói ra, vì thực ra giữa bọn họ còn rất xa lạ.

Tần Tử Linh ngẩn người nhìn chàng rồi cười nhạt, nói:

- Hóa ra người là một kẻ không thông tình đạt lý như vậy...

Giang Hải Phong khoát tay, nói:

- Đi mau thôi! Nếu để liên lụy đến cô nương thì tội của tại hạ càng thêm lớn đấy.

Tần Tử Linh lạnh lùng hỏi:

- Vậy người muốn chết ở đây à?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không thể nói trước được.

Tần Tử Linh lại ngó người, lòng tự trọng của nàng bị tổn thương, nàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Vậy thì xem như ta là kẻ nhiều chuyện, ta đi đây.

Nói đoạn nàng phần nộ bước ra ngoài cửa sắt rồi thuận tay đóng sầm lại.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Vừa rồi bảo cô nương đi nhưng cô nương không đi, bây giờ thối lui e rằng đã muộn rồi.

Tần Tử Linh nói:

- Chuyện này không cần người lo.

Tuy nói thế nhưng trong lòng nàng vẫn hơi kinh động, bất giác nàng quay lại nhìn vào cửa sổ, quả thực nàng không nhẫn tâm rời nơi này, nàng cố nén giận và hỏi:

- Giang Hải Phong, rốt cuộc người có chịu đi hay không?

Giang Hải Phong cười lớn một tràng rồi nói:

- Giang mỗ đã nói thì tuyệt không thay đổi, cô nương đi mau thôi, bọn chúng đến đấy.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Được!

Nàng quay người và phi thân lên cửa bậc cấp, đang lúc định lướt ra ngoài thạch thất thì đột nhiên nghe một tràng cười phát ra ở phía trước, tiếp theo là một giọng nói lạnh lùng:

- Nữ tặc to gan, đêm nay người đến được mà không đi được rồi.

Lời vừa dứt thì nghe một tiếng hú chấn động màng nhĩ, mấy chục quả thiết chùy xé gió bay về phía Tần Tử Linh. Cùng lúc có bóng người thấp thoáng xuất hiện với tràng cười đắc ý, giọng cười của chính người vừa lên tiếng.

Tần Tử Linh đang nộ khí xung thiên và cũng muốn lộ chút công phu trừu trị bọn người này, đồng thời nàng cũng có dụng ý muốn để Giang Hải Phong thấy uy phong của mình. Thế bay tới của thiết chùy tuy mãnh liệt nhưng Tần Tử Linh chẳng xem ra gì,

chỉ thấy nàng ngửa người ra sau, thi triển thế Thiết Bản Kiều tránh né trong đường tơ kẽ tóc.

Ám khí như mưa bay qua khoảng không rồi va vào cửa sắt của gian thạch thất, cuối cùng rơi cả xuống đất. Người phi thân tới là một trung niên đại hán xấp xỉ tứ tuần, thân thể trung bình nhưng rất ốm. Hai vai nhô cao, song mục lồi ra ngoài, bím tóc quấn chặt vào cổ, toàn thân mặc lam y.

Người này chính là Hải Âu Ngô Khâu, nhân vật duy nhất trong Tuyết Sơn Tứ Ma chưa thọ thương. Hắn cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tiểu cô nương khá lắm, nửa đêm canh ba đến thạch thất này thám thính gì chẳng?

Tái Ngoại Phi Hồng thấy đối phương chặn lối ra thì bất giác nộ khí quất:

- Nếu các hạ không tránh đường thì chớ trách bản cô nương đắc tội đấy!

Hải Âu Ngô Khâu cười lớn một tràng rồi nói:

- Ta thì thấy tiểu cô nương người đến được mà đi không được rồi.

Nói đoạn hắn lại tung người tới trước, song thủ chụp thẳng vào hai mạn sườn của Tần Tử Linh. Tần Tử Linh soạt chân trái ra ngoài, đôi ngọc thủ vung ra thi triển thức Khai Sơn Triển Vũ.

Ngô Khâu nhất thời khinh xuất, hắn không ngờ thiếu nữ trước mặt lại có công lực thâm trầm vững vàng như vậy. Hắn vội lắc mạnh người lui một bước rồi cười cười, nói:

- Khá lắm! Tiểu cô nương hãy báo danh tánh rồi chết.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Người mà xứng à?

Người nàng cũng theo lời nói mà bốc lên, chờ đến khi cách mặt đất chừng hai thước thì thân liễu chột lách qua trái. Đồng thời song chưởng một chính một phản với chiêu Âm Dương Tán Thủ, ngầm kết hợp với Thiết Thai Công đã thất truyền trong võ lâm, kích thẳng vào bộ vị gan tỳ bên dưới mạn sườn phải của Ngô Khâu.

Hải Âu Ngô Khâu biết sự lợi hại của thứ công phu này nên bất giác thất kinh, hắn vội đảo bước lui ra sau. Cùng lúc, hữu chưởng của hắn phân ra, đơn chưởng với thế phục hổ đánh vào cổ tay đối phương. Thế nhưng Thái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đâu để cho hắn có thời gian thi triển. Nàng cười nhạt một tiếng và thu hồi tả thủ, liền theo đó lại nhằm kích vào giữa ngực đối phương. Ngô Khâu phải lách người rồi lăn tròn dưới đất mới thoát hiểm. Tuy nhiên, dường như hắn còn thiếu kinh nghiệm đối địch trong bóng đêm, có vẻ hắn không thấy rõ chưởng của đối phương đánh vào nơi nào của thân thể mình.

Sau khi lăn ra xa thì hắn cảm thấy vai trái đau buốt tựa như bị lửa đốt, bất giác hắn nghiêng rặng và “hừ” một tiếng. Chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa của Tần Tử Linh quét từ ngực lên vai của đối phương, năm móng tay của nàng như năm đoản đao cắm sâu vào da thịt của hắn. Đừng thấy thế đánh tùy ý thế này mà xem thường, trên vai của Ngô Khâu đã xuất hiện năm vết máu, nhất thời máu tươi nhuộm hồng một mảng y phục của hắn.

Ngô Khâu đau đớn lui bước nép qua một bên bậc cấp và cười thảm, nói:

- Giải cho tiểu nha đầu người!

Nói đoạn hắn rút từ thắt lưng ra hai lưỡi đao hình bán nguyệt, thân đao trắng như tuyết, trông rất sắc bén. Tần Tử Linh bất giác rung mình vì nàng biết đôi binh khí quái dị này là Ngũ Hành Luân thuộc một trong bảy loại binh khí kỳ hình ngoại gia.

Ngũ Hành Luân vừa đến tay thì dừng khí của Hải Âu Ngô Khâu chợt tăng lên rất nhiều. Hắn quát một tiếng rồi bình thế phi thân tới trước như bình sa lạc nhận. Ngũ Hành Luân bên tả thủ quét ngang ra, Ngũ Hành Luân bên hữu thì đẩy lên trên theo thế Cửu Hỏa Thiêu Thiên.

Tần Tử Linh tuy biết loại binh khí này của đối phương rất lợi hại nhưng nàng có tuyệt nghệ cao cường và can đảm hơn người nên vẫn tỏ ra bình thản như không. Bỗng nhiên nàng oằn người ra sau, chờ Ngũ Hành Luân lướt qua sát y phục thì lập tức xuất thủ chỉ như xà kích điểm vào thắt lưng của đối phương. Nhưng Ngô Khâu có đến hai Ngũ Hành Luân, chiếc này thất cơ thì tất có chiếc kia tiếp ứng.

Tần Tử Linh nhất thời khinh suất, nàng không nghĩ đến điều này. Trong chớp mắt nàng nghĩ rằng thủ chỉ của mình sẽ điểm trúng thắt lưng của đối phương thì đột nhiên phát hiện có một đạo kinh phong ập xuống đầu. Nàng ngược nhìn lên thì thấy một chiếc Ngũ Hành Luân khác đang vũ lộng trước mắt và sắp bổ xuống đầu mình. Lúc này, dù nàng có khả năng thông thiên cũng khó lòng chống đỡ hoặc tránh né.

Tần Tử Linh kinh hồn bạt vía, ngọc diện thất sắc, nàng đâu dám nghĩ đến chuyện dả thương đối phương nữa. Thế là thân liễu lập tức trầm xuống, hai chân vận lực soạt ra và nhào người qua một bên. Trong bậc thang âm u chật hẹp này mà nàng vẫn dám thi triển công phu kinh thân Lý Ngư Đáo Xuyên Ba. Tuy nhiên nàng vẫn chậm một bước vì Ngũ Hành Luân của Ngô Khâu đã như ánh chớp ập xuống. Lúc này không ai chú ý đến Giang Hải Phong trong gian thạch thất tối mờ, bỗng nhiên hai mắt chàng mở to, đồng thời hữu thủ khê phát ra trước như một sự tình cờ.

Chỉ một cái phát khê nhưng Ngô Khâu cảm thấy có một luồng lãnh khí xuyên thấu qua thân thể, khiến hắn bất giác rung mình nổi da gà. Chính vì thế mà Ngũ Hành Luân của hắn chợt dừng lại giữa không trung, chờ đến lúc tiếp tục hạ xuống thì thời

gian và bộ vị đã thay đổi rồi. Chỉ trong chớp mắt đó, Tần Tử Linh đã đủ thời gian vượt ra khỏi phạm vi hung hiểm, Ngũ Hành Luân chỉ lướt qua y phục của nàng mà thôi.

Tuy thoát hiểm trong gang tấc nhưng Tần Tử Linh càng thêm phần nộ, nàng quát lớn:

- Hảo tặc tử, ta không giết người thê không làm người!

Lời vừa dứt thì hữu thủ ngoặt ra sau, bảo kiếm lập tức xuất vỏ. Hải Âu Ngô Khâu ở phía bên kia đang ngỡ ngàng bàng hoàng, hắn không hiểu tại sao mình lại đánh hụt như thế? Đặc biệt là luồng lãnh khí khiến hắn rung mình càng làm cho hắn hoang mang đầy phần nộ nhìn vào trong thạch thất, chỉ thấy Giang Hải Phong vẫn ngồi trên giường đá như cao tăng nhập định.

Đang lúc hoang mang thì bỗng thấy Tần Tử Linh lướt tới với một đạo kiếm quang sáng rực, Ngô Khâu nộ khí cười nhạt và phân song luân ra chuẩn bị nghênh tiếp...

Đột nhiên có tiếng người quát lớn cùng với ánh đuốc chiếu vào thạch thất, cùng lúc đó có một lão nhân tóc bạc như từ trên không trung hạ xuống. Trong tay lão nhân này có ngọn đuốc sáng rực, sau khi tiếp đất thì lão khẽ quát:

- Ngô lão đệ lui bước, để lão phu thu thập ả cho!

Ngô Khâu nghe vậy thì mừng thầm, hắn vội thu song luân lui bước và nói:

- Yến lão ca cẩn thận, tiểu nha đầu này không tầm thường đâu!

Người đến chính là Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công, lão cười ha ha rồi nói:

- Quả nhiên là tiểu nha đầu người đã đến, người cũng to gan thật!

Nói đến đây thì lão đã thấy Chu Kỳ nằm trong vũng máu, đồng thời cũng thấy máu tươi nhuộm hồng y phục Hải Âu Ngô Khâu. Yến Cửu Công hơi kinh động, lão trừng mắt, nói:

- Người dám hành hung à? Đêm nay người mọc cách cũng khó thoát rồi!

Vừa nói đến đây thì có bảy tám người từ ngoài cửa phi thân vào những bậc cấp. Bọn người này đều mang binh khí, đứng đầu là hai đệ tử của Chu Kỳ: Tả Tử Song Đào Khuu Nhất Minh và Độc Chuởng Khai Sơn Tả Kim Bằng. Hai tên này vừa thấy sư phụ nằm dưới đất thì đều kinh tâm động phách, bủn rủn tay chân. Khuu Nhất Minh vì bi thương mà phát nộ, hắn hét lớn:

- Con tiện tỳ kia, hãy nạp mạng cho ta!

Vừa quát hắn vừa liều mạng bổ nhào tới, đại đao với thế Hận Phúc Lai Trì chém mạnh vào hạ bàn Tần Tử Linh.

Trước thế địch đông như vậy, Tần Tử Linh chẳng những không khiếp sợ mà ngược lại càng kích cho hào khí của nàng tăng lên. Đao của Khuu Nhất Minh vừa xuất thủ thì

trường kiếm của nàng cũng quét ra một chiêu Bạt Thảo Tâm Xà. “Choang” một tiếng, đao của Khuê Nhất Minh bị đánh dội ngược lại, thân hình Tần Tử Linh không ngừng di chuyển như du long, tả thủ bắt kiếm quyết, trường kiếm bên hữu thủ như một chiếc cầu vồng lóe lên.

Tả Tử Song Đao Khuê Nhất Minh không kịp thoái lui nên bị đối phương đâm trúng một kiếm vào đùi trái. Hấn kêu “ái chà” một tiếng rồi ngã ngồi xuống đất, đại đao trong tay cũng tự động văng ra ngoài. Hai bên đại hán vội vàng chạy đến xóc hấn lôi ra một bên.

Tần Tử Linh thừa thắng xông lên, trường kiếm phi vũ liên miên bất tuyệt, bước chân thoăn thoắt tiến lên từng bậc tam cấp. Nhưng lúc này có một người đang đứng ở giữa những bậc tam cấp. Người này họ Châu tên Sơn, giang hồ bằng hữu thường gọi là Hải Mã Châu Sơn. Lão vốn là một lão sư ở Sơn Đông, vì có giao tình với Liêu Đông nhị lão nên lần này nghĩa bất từ nan, theo Chu Kỳ đến đây để báo thù cho Nam Hoài Nhân.

Vì các lộ anh hùng quá đông nên từ khi lão đến đây, thủy chung chưa có cơ hội động thủ. Đêm nay nghe nói có một nữ tặc thân thủ lợi hại đột nhập, vì nhất thời hiếu kỳ nên lão cũng mang Cửu Nhĩ Bát Xỉ Đại Khảm Đao theo Yến Cửu Công mà đến. Không ngờ sau khi thấy Tần Tử Linh xuất thủ thì lão bất giác kinh tâm táng đởm. Bởi lão biết mấy đường kiếm của đối phương là thuộc bộ Hồng Mã Thất Truy đã thất truyền trong võ lâm từ lâu.

Theo trí nhớ của lão thì năm xưa có một vị nữ hiệp tiền bối Lãnh Tuyết Tiên Tử từng uy trấn giang hồ trên mười năm, bộ kiếm pháp giúp bà ta thành danh chính là Hồng Mã Thất Truy. Sau đó, Lãnh Tuyết Tiên Tử vì tránh thù nên viễn tẩu ra ngoài biên ải, đến nay đã mấy mươi năm mà không nghe tin tức gì.

Giờ này khắc này, thiếu nữ trẻ tuổi kia lại có thể thi triển chiêu thức trong bộ kiếm pháp đó, làm sao không khiến lão kinh ngạc chứ? Điều khiến lão càng kinh ngạc hơn là thân pháp nhẹ nhàng, kiếm chiêu như thần của thiếu nữ, trình độ kiếm thuật dường như đã có thể sánh với Lãnh Tuyết Tiên Tử năm xưa.

Hơn hai mươi năm trước, Hải Mã Châu Sơn đã từng mục kiến thân pháp của Lãnh Tuyết Tiên Tử, hôm nay vừa thấy Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thì lão có cảm giác như được thấy lại hình ảnh của nữ hiệp Lãnh Tuyết Tiên Tử.

Lão đang miên man suy nghĩ với nhiều điều kinh ngạc thì Tần Tử Linh đã bức tới, trường kiếm của nàng như hồ điệp xuyên hoa, nhẹ nhàng vạch một đường rồi đâm thẳng tới.

Hải Mã Châu Sơn vội vung Đại Khảm Đao ra ngoài.

Choang... choang...

Đao kiếm liên tục va vào nhau hai lần. Châu Sơn vốn muốn dùng chiêu này để thử nội lực của đối phương như thế nào, nhưng Tần Tử Linh khá khôn ngoan, nàng dâu dễ bị đối phương lừa. Chỉ thấy toàn thân nàng hơi ngã ra sau, vừa đủ để thi triển chiêu Hồng Mã Cung Tích, Đại Khảm Đao của Châu Sơn chỉ khẽ chạm vào kiếm của nàng rồi chém mạnh vào không trung.

Lúc này còn có hai nhân vật khác là Hắc Đầu Tiên Xích Thanh và Yếu Mệnh Lão Bạch Xuyên cùng tham chiến. Hai nhân vật này đều động thủ lần đầu tiên, một người dùng song quả, một người dùng phân thủy nga my kích, một tả một hữu cùng phối hợp mà tiến tới. Đại Khảm Đao của Hải Mã Châu Sơn vừa chém hụt thì quả trượng của Tiên Xích Thanh đã từ sau đánh tới, nhằm vào đỉnh đầu của Tần Tử Linh mà bổ xuống.

Khá khen cho Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh, trong tình thế như vậy mà nàng vẫn ung dung không chút hoảng loạn. Nàng không cần quay đầu lại mà chỉ vặn thân hình qua trái, trường kiếm quét ra với chiêu Đảo Diệu Kim Đăng, thế kiếm hướng thẳng vào tay cầm thiết quả của đối phương.

Tiên Xích Thanh vội giật thiết quả qua một bên để tránh mũi kiếm, vì thế mà thiết quả chỉ đánh vù vào hư không. Do dùng lực quá mạnh nên thiết quả vừa hạ xuống thì toàn thân Tiên Xích Thanh cũng nhào tới trước, đúng lúc đó thế kiếm của Tần Tử Linh cũng vừa quét qua.

Tiên Xích Thanh kêu thảm một tiếng rồi lộn đầu xuống chân bậc tam cấp. Hắc đầu biến thành huyết đầu, hấn giã giữa một lúc rồi nằm yên bất động.

Yếu Mệnh Lão Bạch Xuyên thấy vậy thì kinh khiếp đến thộn cả người. Nhất thời mọi người tại hiện trường đều bị thân thủ của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh làm cho hồn phi phách tán.

Đại Khảm Đao của Hải Mã Châu Sơn lần thứ hai xuất thủ với chiêu Thiết Tỏa Hoàn Giang, lực mãnh đao trầm, trong phạm vi một trượng vuông đều bị kinh lực bao phủ. Lúc này trên trán Tần Tử Linh đã xuất hiện mồ hôi nhưng nộ khí vẫn không suy giảm. Trông nàng giống như một cuồng tử, khí khái như thể tránh ta thì sống, cản ta thì chết.

Đại Khảm Đao của Châu Sơn vừa xuất thủ thì nàng đã tung người ra sau tựa vào vách đá của thạch thất.

Ngay lúc đó chợt nghe một tiếng quát như sấm:

- Nha đầu to gan, lão phu xem ngươi chạy đường nào!

Lời vừa phát thì bóng người cũng thấp thoáng, Yến Cửu Công tung người lướt tới, Ngư Lâm đoản kiếm mà nhiều năm qua lão chưa động tới đã được xuất ra. Đoản kiếm vạch một đạo hàn quang rồi nhằm giữa ngực Tần Tử Linh mà đâm tới.

Hàn quang làm cho Tần Tử Linh hoa cả mắt, nàng là một nữ hài tử nên rất cuộc tinh lực cũng có hạn, độc chiến quần hào mà đối phương đều là cao thủ võ lâm nên lúc này mồ hôi đã thấm đầm thanh y của nàng. Đoàn kiến của Yến Cửu Công vừa đâm tới thì nàng vội thi triển chiêu thứ tư Tuyết Ngân Lượng Đề trong Hồng Mã Thất Truy, trường kiếm từ dưới vút lên, hàn quang tỏa ra tứ phía khiến Yến Cửu Công cũng hoa mắt.

Cũng may là lão sớm đề phòng, nên kịp thời thu chiêu lui bước. Tần Tử Linh thừa thế quát lớn:

- Tránh ra!

Miệng quát, chân điểm xuống đất, toàn thân như thiên hạc xông tới trước. Nhưng bọn Hải Âu Ngô Khâu, Hải Mã Châu Sơn và năm bảy đại hán nữa đã chặn ngang giữa những bậc tam cấp. Tuy bị thương trên vai nhưng thân thủ của Ngô Khâu vẫn linh hoạt vô cùng, khi Tần Tử Linh xông tới thì hắn bất ngờ xuất song luân, một trên một dưới mãnh kích vào trường kiếm của đối phương. Do đã quá mệt và bị tấn công bất ngờ nên Tần Tử Linh không kịp thu chiêu tránh né, “choang” một tiếng, trường kiếm của nàng bị chấn động rồi vọt khỏi tay. Nhưng trong lúc lâm nguy nàng vẫn không quên thi triển tuyệt chiêu cứu mệnh. Thân hình nàng nhoài qua phải theo thế Dã Mã Phi Tung, hữu thủ đẩy mạnh ra một chưởng.

Trường kiếm của nàng còn lơ lửng trên không, gặp chưởng lực đẩy tới thì lập tức như mũi tên bay về phía Ngô Khâu. Kiếm quang lấp loáng, kiếm thế như chớp, song luân không thể nào ngăn cản được. Ngô Khâu kinh thần khiếp quỷ, hồn phách bay lạc ngoài chín tầng trời. Hắn vội lách qua phải né tránh nhưng đã quá muộn, huyết tươi bắn vọt ra, trường kiếm đâm trúng bên trái yết hầu của hắn, lưỡi kiếm xuyên ra phía sau đến nửa thước.

Ngô Khâu chẳng kịp kêu thảm, thân hình hắn như khối thịt ngã ngửa ra sau, Ngũ Hành Luân tự động rơi xuống đất.

Tần Tử Linh bất giác rung mình, nhưng nàng biết nếu không nhân cơ hội này mà thoát đi thì đừng mong bảo toàn sinh mạng. Thế là nàng lập tức sải bước đến cạnh thi thể Ngô Khâu, thu hồi lại bảo kiếm.

Bọn Yến Cửu Công còn đang bàng hoàng trước cái chết của Ngô Khâu thì Tần Tử Linh đã tung người thoát đi khỏi thạch thất.

Bên ngoài có cây đại thụ cành lá sum xuê, Tần Tử Linh liền vận tàn lực phi thân lên cây, mượn những cành lá rậm rạp để che đậy hình tích của mình. Từ trên nhìn xuống, nàng thấy bọn Yến Cửu Công đang lướt qua gốc đại thụ, vừa chạy bọn họ vừa kêu gọi í ới.

Bỗng nhiên nàng nghe có người cao giọng nói:

- Tiểu tử họ Giang thoát rồi, chẳng thấy bóng dáng hấn đâu cả.
- Mau truy theo! Giang Hải Phong đào tẩu rồi!

Tần Tử Linh ngạc nhiên thầm nghĩ:

- “Quái lạ, chẳng phải hấn đã nói là không đi đó sao? Tại sao bây giờ lại đi?”

Không nghĩ đến thì thôi, một khi nghĩ thì nàng vừa hận vừa tức và càng xót xa vô cùng, nhất thời song mục nóng ran, hai giọt lệ bất giác lăn xuống má. Nàng cảm phần tự nói thầm:

- “Giang Hải Phong, lòng dạ người thật thâm độc, ta thật lòng muốn cứu người, người không lãnh nhận ân tình thì thôi, nhưng người lấy mắt nhìn bọn chúng đông người như vậy vây đánh một mình ta, để rồi cuối cùng...”

Nghĩ đến đây thì lệ đã tuôn thành dòng, Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh ngày thường luôn cao ngạo, không ngờ hôm nay lại rơi vào tình cảnh đáng thương thế này.

Bất giác nàng lại nghĩ:

- “Giang Hải Phong, chuyện này đều do người hại ta, ta thề phải báo mối hận và sự sỉ nhục hôm nay!”

Càng nghĩ càng hận, càng hận càng nghĩ, trong đầu nàng rối bời như tơ, nàng phải cố gắng lắm mới trấn định được tinh thần.

Lúc này trong sân viện cũng thưa dần người, chỉ còn mấy tên ở góc tường xa xa đang rọi đèn ra tứ phía.

Tần Tử Linh liền phi thân từ trên cây xuống, nàng ôm kiếm chạy một đoạn thì cảm thấy toàn thân tê nhức, gân cốt như muốn rã rời.

Đi thêm một đoạn nữa thì đã đến chân tường, đang lúc định tung người vượt qua, nàng bỗng nghe giọng của Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nói từ một nơi xa xa:

- Tiểu tử Giang Hải Phong không nhiều bằng hữu, ta phải tìm hấn tính sổ thôi!

Một người khác cười nhạt, nói:

- Lão huynh! Thôi đi... như thế này cũng quá đủ cho chúng ta rồi...

Nói đến đây chợt nghe người này quát lớn:

- Kẻ nào?

Một ánh đèn lóe sáng và một giọng người đáp:

- Là tại hạ, là tại hạ! Tại hạ là Châu Sơn!

Yến Cửu Công và lão nhân kia vội chạy lại, hai lão hiệp sức đỡ Châu Sơn từ trên bờ tường xuống.

Tần Tử Linh đang nấp sau một tảng đá, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nàng biết mình không thể liều mạng như vừa rồi, lúc này chỉ cần hiện thân thì nhất định chỉ có một đường chết.

Nàng im lặng ẩn mình và nghe Hải Mã Châu Sơn nói:

- Yển lão huynh, chúng ta xong cả rồi, bản lĩnh của tiểu tử Giang Hải Phong quá cao, chúng ta không thể tiếp tục liều mạng với hắn. Tại hạ thấy mối thù này nên bỏ qua thôi.

Bạch Y Tẩu chau mày, thở dài rồi nói:

- Chu Kỳ thọ thương rất nặng, tính mạng bị đe dọa, đáng hận cho tiểu nha đầu kia, các vị có biết cô ta từ đâu đến không?

Hải Mã Châu Sơn vừa cúi người băng bó vết thương trên đùi, vừa lắc đầu, nói:

- Không rõ lắm, nhưng lộ số kiếm pháp của cô ta rất giống Hồng Mã Thất Truy của Lãnh Tuyết Tiên Tử trước đây.

Một câu này khiến cho Bạch Y Tẩu Yển Cửu Công và Tần Tử Linh nấp sau tảng đá đều vô cùng kinh hãi.

- o O o -